

калъ. —»Казвайте по-скоро що е станало?« питахъ азъ съ нетърпѣние. Паскалъ ми разказа слѣдующето: »Вчера азъ отидохъ въ конакътъ за нѣкои си селски работи и чухъ тамъ таква нѣща, отъ които човѣку настрѣхва косата на главата. Изъ Ени-Захара бѣше дошло извѣстие, че турците сж разбиле при Кортинъ една бжлгарска чета, която предвоидлъ Никола Аджемътъ. Никола е уловенъ живъ; така сжщо сж уловени и нѣколко души отъ неговите другари. Азъ са боя да не издадате работата.« —»Не бойте са, рѣкохъ азъ, — Никола нѣма да ни издаде; а ако ни издаде, то и тогава вие никакъ не можеме да поправиме работата.« Тоя си часъ развалихме колибата и отидохме на Матейската-планина. Ето какво са случи съ разбиенната чета, която предводеше байряктаринътъ ми. Когато докарале въ Сливенъ Никола раненъ, то турците му рѣкле така: »Кажи ни, Никола, сичко, што знаешъ, ако не искашъ да та обѣсима . . . Ние знаеме, че ти не си кривъ и че ти си работилъ по приказанието на другиго . . . Кажи ни дѣ е Панайотъ и дѣ е Стоянъ Папазооглу. Ако уловиме Панайота, то ти ще бждешъ пуснатъ. Кажи ни така сжщо, кой ви донасяше хлѣбъ и у кого са криехте.« Когато мойятъ байряктаринъ чулъ тие сладки думи, то, като сѣки преда-тель, захваналъ да изказва сичко. Най-напредъ той разказалъ на турците, че попъ Иорданъ (чича му) е голѣмъ патриотинъ и безстрашливъ човѣкъ; че той ни е причестилъ въ 1861 година и благословилъ е нашето оръжие, и че отъ него ние сме видѣле голѣма полза. Послѣ това той предалъ дѣда Георги изъ Кортенъ,